

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 marca 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy M. J.

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 13 października 2021 r., sygn. akt II AKa 313/20,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 17 lipca 2020 r, sygn. akt III K 129/19,

p o s t a n a w i a:

- 1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) **obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 17 lipca 2020 r. (sygn. akt III K 129/19) M. J. został uznany winnym czynów z art. 53 ust. 2 i in. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę łączną 200 stawek dziennych grzywny. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 13 października 2021 r. (sygn. akt II AKa 313/20) po dokonaniu zmian w orzeczeniu, orzekł karę łączną w stosunku do oskarżonego w

wymiarze roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny.

Od powyższego wyroku kasacje wniósł obrońca skazanego, zarzucając orzeczeniu „*obrazę art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez przeprowadzenie rozprawy odwoławczej w dniu 13 października 2021 przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu przy nienależytej obsadzie Sądu, albowiem w składzie Sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie brał udział Sędzia J. M. - sędzia sprawozdawca powołany na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowany w trybie określone przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co doprowadziło do nienależytego obsadzenia Sądu i w konsekwencji do niezapewnienia oskarżonemu M. J. prawa do rzetelnego procesu i prawa do obrony (art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 k.p.k.).*”

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej okazał się bezzasadny. Całość uzasadnienia kasacji sprowadza się do przytoczenia wybranego, dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także sądów europejskich dotyczącego zagadnienia prawidłowej obsady sądu w kontekście m.in. reformy Krajowej Rady Sądownictwa ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

Analiza akt sprawy oraz uchwał KRS nie pozwala na wysnucie wniosku, jakoby zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22) brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że należy wykazać in concreto, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd w składzie którego zasiada taki sędzia jest sądem nienależycie obsadzonym. Jak wynika z dokumentów, kwestia powołania sędziego zasiadającego w składzie orzekającym w sprawie nie wskazuje na zaistnienie takich wad, które powodowałyby konieczność uznania, że w istocie w tej konkretnej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Zwłaszcza, że w tym zakresie poszerzonej argumentacji nie przedstawił sam skarżący, pozostając na bardzo ogólnych twierdzeniach, bez powiązania ze sprawą. Poprzestał jedynie na obszernej rekapitulacji relewantnego orzecznictwa trybunałów międzynarodowych oraz Sądu Najwyższego w zakresie kryteriów oceny spełnienia przez sąd wymogu niezależności. Nie wskazał żadnych okoliczności, które in concreto prowadziłyby do potwierdzenia się sygnalizowanych przez niego obaw w odniesieniu do niezawisłości członków składu Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie.

Powyższe rozstrzygnięcie nie oznacza jednak, że kwestia ta w odniesieniu Sędziego Jarosława Mazurka zostaje przesądzona ostatecznie. Kryteria oceny prawidłowej obsady sądów, które były prezentowane w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego z natury mają charakter zmienny i zależą od ilości oraz jakości uzyskanych informacji związanych z procesem nominacyjnym, decyzją co do startowania w konkursie przed organem o niekonstytucyjnym charakterze, czy też postępowaniem sędziego już po otrzymaniu nominacji w takiej wadliwej

procedurze. Zagadnienia te mogą w przyszłości prowadzić do in concreto odmiennych ocen niż w niniejszej sprawie.

Wobec tego należało orzec jak w sentencji.